

Sándor Imola, Birkás Emma, Gyórfy Zsuzsa

Semmelweis Egyetem ÁOK Magatartástudományi Intézet

Bevezetés

Az orvoscépzés legjelentősebb tárgyai közé tartoznak az anatómia és patológia, melyek tanulása során a hallgatók gyakorlati óráikon találkozhatnak először bonctermi élményekkel. A bonctermi élmények az orvossá válás folyamatának fontos, de nem mindig problémamentes állomásai. A megküzdés módjairól igen keveset tudunk.

Módszer

Kvantitatív, országos adatfelvétel (n=733) orvostanhallgatók körében. Felmértük a boncolásos élményekre adott reakciókat, és egy új mérőeszköz segítségével meghatároztuk a megküzdési módok lehetséges faktorait.

Eredmények

A hallgatók 50%-a jelezte, hogy nem „hat rájuk a boncolás élménye”. A nők és a klinikai képzésben (III.-VI. év) résztvevő hallgatók szignifikánsan gyakrabban számoltak be negatív hatásokról. A boncolásos gyakorlatokkal való megküzdés különböző stratégiái közül a „kognitív megküzdés” (racionalizálás, intellektualizálás) jelenik meg a legmeghatározóbb faktorként, majd ezt követi –hasonló átlagpontoszámokkal – a fizikai és érzelmi komponensű megküzdés. A jellegzetes nemi különbségek a megküzdési stratégiák alkalmazása során is markánsan kirajzolódnak: a lányok körében egyértelműen megjelenik az érzelmi alapú megküzdés dominanciája. Ezzel párhuzamosan fontos megállapítanunk, hogy a nők körében jellemző az, hogy a magasabb évfolyamokon határozott mértékben csökken a boncolás során a fizikai távolságtartás faktora.

Következtetések

A bonctermi élményeknek évfolyamokon átívelő hatása van, jelentős különbségek figyelhetők meg a preklinikai (I.-II.) és klinikai évfolyam hallgatói attitűdjében valamint a férfiak és nők között. A változás mintázatai tovább erősítik azt a feltevést, hogy a boncolásos élmények az orvossá válás folyamatában jelentős szerepet bírnak.